

вълна отъ студъ, и пресѣчеше преподаването съ гръмогласната фраза:

— Хай да го вземе дяволътъ, че то зима ли е, че то чудо ли е!

И си обръсваше снѣга отъ дрехитѣ.

Понѣкога прибавяше къмъ насъ, като сѣдаше на стола:

— А вамъ топло ли ви е? Топло ви е, топло ви е зеръ... Обичате топло, като котки... Да поменувате вие дѣда си хаджия, като умре.. Върши си работата, даскале!

Като казваше тия думи, хаджи Енчо разбираше, че ще „умре“ епитропъ. Съмнението въ това никога не бѣше смѣло да приближи мислитѣ му.

Но на тоя божи свѣтъ всичко се случва.

Напролѣтъ дойде време да се избира ново училищно настоятелство. Градътъ бѣше раздѣленъ на две партии: чорбаджийска и младежка. Последната надви въ изборитѣ. Настоятелството се състави само отъ младежи.

За хаджи Енча нито помисли нѣкой, за тая „рѣжда“.

Така наричаха хаджията.

Това бѣше ударъ смъртоносенъ за него. Хаджи Енчо нѣмаше вече работа на школото.

Всички забележиха внезапното и необикновено промѣнение въ него. Оклюхна, омърлуши се хаджията; голѣмото му кротко лице се наведе къмъ земята, той се прегъна, сѣкашъ че и станътъ му издренѣ и се срасте подъ товара на това нещастие. Изъ единъ пжтъ той се виждаше отцепенъ отъ цѣлото си минало. Училището, стениитѣ му, и дворътъ му, и керемидитѣ му, и чешмата му, и децата му, и кръсѣкътъ имъ, и грѣш-